

Csak reklám

A stylized illustration of a landscape with rolling hills in shades of blue and green. There are white clouds, several colorful circles (red, orange, yellow) scattered across the scene, and a yellow sneaker with red laces on a hill. A mobile phone with signal waves is also visible on the right side.

Elég jól tudok történeteket faragni. Amikor történik velem valami, rögtön azon gondolkodom, később hogyan mesélem el másoknak. Beteszem a fejembe a történetet, ott először döcögősen, vánszorgósan körbejár, majd észreveszem, hogy fogást találtam rajta, mert egyre nagyobb zajt csapva ide-oda ficáncol, s végül megszületik a történet abban a formában, ahogyan már elmesélhetem másoknak. Onnantól már nem csikorog, nem zörög, hanem olyan szép ütemesen zúg-zakatol, hogy aki hallja, boldogan kapaszkodik fel rá, mint utas a gőzvonatra. Érdekes, ha haragos vagy csalódott vagyok, a dühöm nem állít meg, épp ellenkezőleg. Olyan, mint az olaj: megkeni a fogaskerekeket, s még finomabban siklanak.

Ha jól emlékszem, akkor vettem észre ezt a tulajdonságomat, amikor Márk megkérdezte, miért hozok mindig olyan böszme nagy vajjas kenyereket

tízóráira. Tudtam, hogy azért, mert amikor próbáljuk otthon elválni a kétkilós kenyeret, mindig mindenki ideges lesz, hogy vacak a kenyértészta, csak húzza-vonja az ember, de nem lehet belőle rendes szeletet vágni. És azt is tudtam, hogy régebben, amikor szeletelt kenyeret vettünk, a szüleim mérgesek voltak, ha túl vékonyra vágják, mert mi a bátyámmal vacsoránál minden szeletre tettünk szalámit és sajtot. Apukám mondta, hogy próbáljuk ki, milyen finom, ha kettőt összeborítunk, és csak egy sor felvágottat rakunk közé, de mi mondtuk, hogy sajnos, az egyáltalán nem olyan jó, mert így jobban lehet érezni az ízét. Láttuk apa szemén, hogy egyetért velünk, de ő továbbra is összeborítva ette, hogy példát mutasson. Aztán többet nem vettek szeletelt kenyeret. Mondhattam volna Márknak, hogy „nézd, haver, nincs túl sok pénzünk, és jobban szeretnék a szüleim, ha

jóllaknék, mintha csipegetnék”, de inkább azt mondtam, „ha ilyen kenyered lenne, te is nyelnéd, mint kacska a nokedlit”.

Aztán addig-addig beszélgettünk erről, hogy végül el akarta velem cserélni a saját, finom, magvas, gazdagon pakolt szendvicsét. És következett a táskáról, a focis cipőmről és a mobilomról szóló történet, amiknél már meg sem vártam, hogy megkérdezzék, miért olyanok, amilyenek, hanem magamtól mutattam be az előnyös tulajdonságaikat. Nem tudom, anyukám kitől tudta meg, de elment a könyvtárba, és kihozott nekem egy könyvet, aminek a főszereplője egy bizonyos Münchhausen báró, aki a nagyotmondásáról lett híres. Pedig pontosan tudom, hogy a reklámokban is ugyanígy csinálják, rájuk mégsem mondjuk, hogy hazugok.

LIPTÁK ILDIKÓ

